

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XI

~In een tijdperk dat allang verdwenen is, op een handvol gefragmenteerde historische documenten na.

De vervagende herinneringen aan Engelen, er was een tijd dat de Eljo nauwelijks een uitzonderlijk ras was, en niet vatbaar voor de invloed van zonlicht. Toen de wereld Toen ze jong waren, waren hun aantallen zo talrijk als het gras van de eens zo uitgestrekte groene velden van Eden; en ze zwierven door de open hemel, ongehinderd door het daglicht. Maar zoals de Wet van de Tijd elk seizoen markeert, zoals elke ochtendhemel zich verduistert tot een gordijn van sterren, zo Ook de eens zo stralende dagen van Eljo vervaagden tot duisternis.

Helaas, zelfs zoals rampzalige gebeurtenissen in de geschiedenis nu eenmaal voorkomen, werden de Eljo veroordeeld tot... vernietiging, al was het maar vanwege de moederlijke band, toen ze samen met hun Moeder ten onder gingen – de verlaten en veroordeelde Engel Lucifael. Dit is werkelijk gebeurd; en de schimmige verslagen van dergelijke gebeurtenissen liggen verspreid over schaarse apocriefe boeken, oude rollen en kleicilinders die een kortstondige periode onthullen vóór de schepping van de Hel – een onsamenvangende en ongeëvenaarde tijd van de *Wachters* en de *Grigori* – de *Nep* en de *Gibborim*—de *Eljo* en de *Elioud*, en allerlei soorten en gedaanten van *reuzen* en *grotesken*. Het beknopte en gangbare verslag van dit oude tijdperk onthult slechts een fractie van de collectieve herinnering aan die vroegste dagen, toen reuzen nog over de aarde zwierven:

In het begin schiep God de vormloze leegte en noemde die Chaos.

Uit de chaos riep Hij de engelen voort, die de zonen en dochters van God waren. Hij zag hen, zoals zij waren in Zijn heerlijkheid; en Hij genoemd Hun gelijkenis, Eros. Met Zijn voornaamste en geliefde engelen van Licht, Apollo en Morgenster, Hij scheidde de duisternis van de dag en de nacht. en gaf hun de namen Erebus, Nyx en Hemera. En in de hemelse glans van engel Apollo schiep Hij de dag; in de aardse glans van engel Morgenster Hij schitterde, en maakte de nacht. Toen bewoog God de engel Hermes ertoe om te roepen... de helm van de engel Gaea, en vormde de aarde. Uit de schoot van Hij riep het schild van de engel Ouranos op en bedekte de aarde. de aarde met het levenselixir. En toen Hij de aarde had bezaaid, van binnen en van buiten, met de wateren van Ouranos, riep Hij het zwaard op van de Engel Aether en wierp een firmament midden in het water, Het scheiden van de hemel van de zee; het opdragen van de engelen Oceanus en Tethys als De Wachters van het Water. En zo geschiedde het.

~*~

En onder de hemel verhief de Heer een derde deel van de wereld tot Bergen en valleien, die het land van de zee scheiden en de wereld bedekken. met talloze koninkrijken gevormd uit Zijn Engelen Bestimedeus, Hominedeus, Artemis, Dionysus en Demeter ~ die vele rijken van planten, vissen, vogels, dieren en de mens; zijn aardse tuin, goed gemaakt. En zoals Hij de duisternis van het licht scheidde, en het land van de zee. en de hemel, dus scheidde Hij Zijn engelen en riep een derde deel van hen op om neerdalen op aarde en als haar hoeder dienen.

~*~

En God zegende Zijn aardse engelen, die een derde deel van de Hemelse Engelen, en Hij noemde deze goddelijke verzorgers de Grigori en de Wachters van de Wereld. En God gebod hen uit te gaan.

Ga naar de wereld van mens en dier, en wees vruchtbaar en vermenigvuldig u.
zichzelf te midden van Zijn schepping. En de Heer maakte Zijn enige

Hij eiste, en zei tot hen: "Opdat zij deel mogen hebben aan al Zijn..."

Schepping, maar voortkomend uit de vrucht en het zaad van mens en dier, is deze vrucht strikt verboden. En Hij gaf de Grigori en de Wachters heerschappij.

Om over de aarde te heersen en haar te onderwerpen; en zo geschiedde het.

~*~

Zoals geschreven stond, waren er inderdaad, zij het slechts voor een korte tijd, reuzen op aarde – die engelen die bekendstonden als de Wachters, samen met hun directe Titanenkinderen en hun verdere groteske afstammelingen. Openlijk bewogen ze zich onder de mensen – en de mensen richtten heiligdommen en tempels ter ere van hen op en aanbaden hen als godden. Maar uit de diepten van de Duisternis die de eerste dagen van de Schepping overleefden, zelfs eeuwen voordat Pandora's eigen Damons ontdekten, doken drie etherische en onstoffelijke Damons op, die samen een onafscheidelijke drie-eenheid van verwoesting vormden – en de goddelijke betekenis van hun namen was: *Lot*, *Ondergang* en *Dood*. Als één geheel daalden deze drie Damons neer over Eden als een onmetelijke en verdorven mist. Als drie samenvloeiende plagen die samen één wolk van verderf vormden, trokken ze over de aarde en verduisterden ze de harten en geesten van mens en engel. In deze drievoudige Damon-aanwezigheid bezweken bijna alle Wachters voor de verleiding en begeerden ze Gods Schepping. Zoals de Zonen van God de onversneden schoonheid in de dochters van de Mens zagen, zo zag ook een bepaalde Dochter van God, genaamd Lucifael. Zij werd overweldigd en verdorven door die oeroude Damons van die donkere mist, en haar verzegelde ogen van ijdelheid en lust werden geopend voor de naakte pracht van de Mens. Zo nam zij vele echtgenoten uit hun midden, sliep met hen en baarde elke dag honderd kinderen van verderf.

De *aardse engelen* – die de *wachters van de wereld* waren – vluchtten met hun echtgenoten en echtgenossen weg van het aangezicht van de Heer, verborgen zich onder de bergen en sloten een pact : dat ze hun goddeloze daden geheim zouden houden en de wereld, van binnen en van buiten, volledig zouden opeisen. En uit dit verraderlijke pact – uit deze opzettelijke en godslasterlijke vermenging tussen engel en mens – kwamen machtige en afschuwelijke wezens voort die God in de eerste dagen van Zijn schepping niet had bedoeld. Deze goddeloze sterfelijke schepsels waren de *Nephilim* en de *Gibborim*, de *Titanen* en de *Cyclopen*; de *Hecatoncheires* en de *Gorgonen*; *Draken* en *Wyverns*, de *Sirenen* en de *Lamia's*, sterfelijke *Succubi* en *Incubi*, de *Elioud* en de *Eljo*, *Chimera's* en veelkoppige wezens.

Oogbewapende wezens van land, zee en lucht – allerlei onheilige gruwelen die uiteindelijk de geschiedenis zouden overleven als een veelheid aan wonderlijke geesten in legendes en verhalen. Ze waren allemaal verschillend, behalve hun onnatuurlijke bestaan – een gezamenlijke belediging van het Oorspronkelijke en Heilige Ontwerp. En al deze onnatuurlijke gruwelen stonden gezamenlijk bekend als: de *Demons*. Er waren vele reuzen in die vroege Damon-dagen. Schaamte, somberheid en de stilte van verraad daalden uiteindelijk neer over Eden, waarmee de onschuld van Gods schepping werd gedooft.

Van alle Wachters ter wereld is de ongeëvenaarde schoonheid van één bepaalde *Wachter*. Zij straalde het helderst boven alle engelen – hemelse en aardse – en de hemel en de aarde kenden de betekenis van haar vele grootse namen, zoals *Heylel van het Licht*, *Lilith van de Tuinen* en *Morgenster van de Hemel*, en nog talloze andere. Toch was nederigheid niet haar eigenschap, want zij was een trotse engel die de mens verbood tempels of altaren naar haar beeld op te richten, uit angst haar zelfgekozen pracht te verminderen met minderwaardige beelden. Als de onwelkome vrucht van de engelen Erebus en Gaea was zij inderdaad het zaad van beide. Aarde en volkomen duisternis werden zichtbaar, zodanig dat zelfs het daglicht verbleekte in Haar aanwezigheid. De kinderen der mensen durfden slechts de naam van deze prachtige aardse engel te fluisteren.

'*Lucifael*', noemde de mens haar in plaats daarvan, en riep haar gezelschap in het geheim en in dromen op. Ze kwam naar mannen om het vuur van hun verlangen naar haar te doven, en deze mannen verwekten haar duizenden, duizenden tegelijk. Deze gevleugelde kinderen waren de Eljo die rondzwierven in de hemel. De hemel was onbetwist. De Eljo stegen gezamenlijk op naar de hemel als immense wolken van heldere vogels. omhoog schietend; en tijdens hun vlucht wierpen hun grote aantallen rondtrekkende schaduwen over het gezicht van de aarde. De mens aanschouwde de Eljo, de vele kinderen van Lucifael en haar soortgenoten, en vond hen wonderbaarlijk. Toch waren dit de laatste dagen van de aardse engelen, aangezien de drie plagen van de duisternis zich over de harten van zowel engelen als mensen hadden gevestigd. Het lot, het noodlot en de dood eisten elk een audiëntie bij hen.

Veel van de aardse wachters en hun sterfelijke echtgenoten verscholen zich diep onder de bergen, terwijl veel van hun groteske en beestachtige nakomelingen de open hemel en zeeën beheersten. Dit bracht de Troon ertoe de engel Rafaël te zenden om Zijn bezorgdheid te tonen. Zo daalde Rafaël uit de hemel neer als de Geest van de Mens en confronteerde hij de weinige onbedorven wachters die niet waren bezweken voor aardse verleidingen. Dit waren de trouwe legioenen van: *Michaël van de Orde*, *Gabriël van de Verdeeldheid*, *Azrael van de Weg*, *Saraqael van de Geest*, *Uriel*, *Remiel*, *Tadhiel* en de voornaamste geesten van talloze heilige rangen. En Michaël openbaarde aan Rafaël alles wat Hij had gezien.

Michael lichtte Rafaël in over het grootste deel van de Wachters, de zonen en dochters van God, die de zonen en dochters van de mens tot vrouw hadden genomen. en echtgenoten, die een menigte machtige kinderen hadden gebaard om de aarde te erven. Michael vertelde over het pact dat de corrupte Wachters op de berg Haremél hadden gesloten. voordat ze verdwenen in de valleien van Dudael en Urh, sprak Hij vooral over hun aantal, want ze waren talrijk. Michaël onthulde aan Rafaël de namen van hun legers, die zichzelf de *Leiders van Tien* noemden . Het waren de verraderlijke legioenen van de Engelen van *Semjaza*, *Ezechiël*, *Samaël* van het Zwaard, *Lucifaël* van het Licht, *Cerberus* en *Hydra* van de Poorten, *Azazel* van het Lot, *Prometheus* van het Vuur, *Hermes* van het Woord, *Kisdeja*, *Machet*, *Atlas*, *Araqiel*, en de duizenden en duizenden *aardse Damons* die onder hen dienden .

Raphael vernam dat de Wachters, die de Stem van God hadden verlaten en de aarde voor zichzelf hadden opgeëist, sindsdien talloze engelen hadden gedood die zich tegen hen verzetten. Raphael vernam ook van hun vele daden van verdorven verleiding en onderwerping van de mens. In het bijzonder werd hem verteld hoe Semjaza, Samael en Azazel loten wierpen om de dochters van de mens en vele vrouwen van hen namen, terwijl Lucifael echtgenoten koos uit de zonen van de mens. Raphael vernam ook dat de mens nooit trouw had gezworen aan de Hoofden van Tien of aan hun godslasterlijke pact; toch kon de mens de wil van deze engelen niet trotseren. Ze verleidden Hem en maakten Hem bang met de dreiging Hem voor eeuwig onder de bergen op te sluiten.

Toen Rafaël alles zag wat er op aarde was gebeurd, en toen Hij met alles wat Hij had geleerd naar de Hemel terugkeerde, gebod de Heer dat de aarde gereinigd zou worden van alle kwaad dat haar aangezicht had aangetast. De toorn van de Troon daalde rechtstreeks op de wereld neer op vele verwarrende manieren, en aangezien de Heer had gezien dat de vele opstandige Wachters het Aangezicht van de Schepping hadden veranderd, veranderde Hij ook de macht, positie en autoriteit van Zijn onbedorven en overgebleven Engelen, zodat ze volledig van elkaar gescheiden leken, hoewel ze in de Geest onwrikbaar als één verbonden waren.

De Heer schonk Zijn standvastige engelen het Zwaard der Verdeeldheid en het Schild der Orde, het eerste van Gabriël en het laatste van Michaël. Hij schonk hun ook Azraels Vleugels der Doorgang en Saraqaels Helm, waardoor al Zijn plichtgetrouwe engelen als strijdvaardig als de volgende. Voor een door God vastgestelde tijd werden Zijn eerbiedwaardige zonen en dochters van God als ononderscheidbare en onbreekbare soldaten. En van al deze onbreekbare legioenen engelen die voor de troon waren geroepen, noemde de Heer hen *Chaos* en gaf Hij hun *Orde* zoals de Zijne was – gezamenlijk vormden hun gelederen de *Orde van de Troon*. Zo verzamelden de gewapende engelen zich, met de troon van God achter zich.

tegen hun aardse broeders en zusters.

Helaas, met een geschiedenis die voor altijd in steen gebeiteld is – gebeurtenissen die eeuwig bevroren zijn in de oudste tabletten en boeken der tijd – zo begon de verschrikkelijke en goddelijke saga, die het begin inluidde van de *Duizendjarige Oorlog* en het *Grote Engelen Schisma*. De aarde leed . De volmaakte tuinen van Eden werden volledig verwoest en verpletterd onder de rijen van slavernij en zonde, van nederigheid en trots, en onwankelbare loyaliteit aan zowel God als de Engel. In een tijdsbestek dat de mens mat in langzaam voortschrijdende eeuwen van duisternis, waren de Engelen getuige van een schitterend en bepalend moment. Alle zangvogels van Eden verstomden, vertrapt in de vergetelheid onder het ondraaglijke geschreeuw van golven strijdende Engelen.

In deze rotsachtige periode van de schepping, toen de aardkorst onder onze voeten afbrokkelde en niets durfde te groeien of vrucht te dragen, behalve het bittere onkruid en de zaden van de engelachtige vernietiging, verliet de mens zijn thuis en vluchtte naar de vier uithoeken van de wereld. Hij trotseerde woestijnen, oceanen, bergen en elk onherbergzaam klimaat, op zoek naar de meest afgelegen en ongerepte gebieden van de aarde om zichzelf te redden van hen die ook maar enigszins op een engel leken. Hij verborg zich duizend jaar lang aan de rand van de aarde .

De Geest van de Heer daalde neer op aarde als het Zwaard der Wraak, en Hij werkte opnieuw door middel van de engel Hermes. Hij riep een tweede getuige op, die noch Rafaël, noch enige andere engel in de hemel of op aarde was. In plaats daarvan riep Hij een nederige en trouwe schrijver op om in Zijn Geest te wandelen en alles wat aan hem geopenbaard werd, op te schrijven. Zo riep Hij via Hermes een gewone sterveling op, de jonge zoon van Methuselah; en de oudsten van de stammen van Methuselah noemden deze jonge schrijver 'Zoon van *Methuselah*, die in de geesten wandelde', en Hij noemde hem *Henoch*.

De Geest van de Heer leidde Henoch naar de top van de berg Haremél, die vervloekte berg waar de stamhoofden van de Tien hun eed tegen God hadden gezworen en zichzelf tot goden van de mensen hadden verheven; en de Stem van de Heer gebood Henoch om alles op cilinders vast te leggen. dat Hij zag. Henoch gehoorzaamde het Woord van God en hield verslagen bij voor het nageslacht. Boven op de berg Haremél, in de tijd van Zijn opschriften, was Henoch aanzienlijk verouderd door wat Hij in de ogen van de Geest had gezien; toch, bewogen door Geest en Woord, schreef Hij op wat God Hem liet zien. Zijn verslagen begonnen met bloed – met de cruciale oorlog van de Wachters. De Geest van de Heer verliet Henoch boven op de berg en daalde neer op de aarde als het Zwaard der Wraak. Duizend, duizenden legioenen engelen verzamelden zich achter het Zwaard, dat de Hoofden van Tien zocht. En het Zwaard vond hen en rekende hen af, terwijl Henoch het allemaal vastlegde.

Meteen klonk de aarde als een aangeslagen gong, diep gewond onder de grootste confrontatie in de geschiedenis van de schepping. Bekken en rivieren kleurden rood van bloed; plagen en pest verspreidden zich als vuurstormen; hele bossen spatte uiteen in splinters; bergen brokkelden af en valleien lagen vol met de rottende overblijfselen van duizend legioenen. Golven van engelen en botsende titanen vormden een rollende lawine van verwoesting. Allerlei geladen kreten, opstuivend stof, donderend gebrul, brandende as en afschuwelijke kreten vulden de lucht, zelfs tot het punt dat de hemel doof en verstikkend werd. En toen de hemel zijn adem inhield en zijn engelen een blik van schaamte afwendden van een wereld die onder hen op en neer ging, leek zelfs de troon van God op het spel te staan door een onheilige opstand. Op deze beslissende dag van onmetelijke verwoesting waren genoeg en

Er stierven dieren, in een aantal dat gelijk was aan de helft van alle sterren daarboven.

De toorn van God verteerde de ijver van de opstandige Wachters, en het Woord van de Heer droeg over alle oceanen. God gebod de engelen Gaea en Erebus de diepste delen van de aarde en de wateren daaronder te reserveren voor de engelen die tegen Hem gezondigd hadden, en de Heer eiste dat elke opstandige engel hetzelfde lot zou ondergaan waarmee zij de mens angst hadden ingeboezemd: voor eeuwig verzegeld te worden onder de bergen. Zo geschiedde het dat, bij het eerste licht van die dag van goddelijke afrekening, God de dageraad van de verdoemenis inluidde – de hel werd geboren.

Het Zwaard van de Heer vervloekte en verdoemde de opstandige engelen die niet door het Zwaard waren gestorven, en Hij vervloekte hen gelijkelijk. In plaats van hun vroegere schoonheid vulde een beestachtige lelijkheid hun gelaat, van binnen en van buiten, want zij waren gruwelen in de ogen van God. De Heer wierp hen in de schoot van de aarde en in een rijk van duisternis en onvoorstelbare verschikkingen, zoals dat door Gaea en Erebus was bestemd. En Hij noemde dit rijk waarin Hij hen verbande het Land van Tartarus, het Rijk van Hades, Vergetelheid, Dood, Ondergang en Hel. Vervolgens plaatste Hij een Grootzegel over dit rijk en zijn gevallen Wachters, dat zou blijven bestaan tot het moment aanbrak dat deze goddeloze en godslasterlijke Engelen voor de Troon zouden verschijnen. Dit Grootzegel bestond uit drie Poortstenen, gehouwen door het Zwaard van de Heer. Deze Poortstenen bewogen als een nauwkeurig, maar onverklaarbaar drietal in elkaar grijpende tuimelaars, die samen de onderwereld en de Grote Afgrond van de Wachters materieel scheidden van de hogere regionen van de Mens – en de Hemel.

En zelfs toen de zonen en dochters van de mens de zonen en dochters van de mens de schuld gaven... God, de Heer, heeft de zonden van de mens en zijn nauwe band met de engelen niet verworpen . Vanwege Zijn overtreding – Zijn ontucht met de legioenen van de leiders van de Tientallen en Zijn

Omdat Hij opzettelijk deelnam aan het geheimhouden van zulke slechte daden, plaatste de Heer vier blijvende zegels van straf in Zijn hoofd, hart, lichaam en ogen. In Zijn hoofd plaatste Hij de straf van kennis, zodat Hij wijs genoeg werd om de schaamte van Zijn dwaze natuur te begrijpen. In Zijn hart plaatste Hij de weerspiegelingen van rusteloosheid, zodat Zijn ziel zich kronkelde en leed onder elke verleiding die Hem werd voorgelegd. In Zijn lichaam plaatste Hij de lasten en pijnen van geboorte en dood, zodat Hij slechts een korte tijd leefde voordat Hij Zijn vlees aan het stof van de aarde prijs gaf. In Zijn ogen plaatste Hij het Licht van de Wereld, zodat ze blind werden voor het Aangezicht van God en Zijn Hemelse Engelen. En zoals de Mens op Zijn knieën viel, zowel in schaamte als in gebed, schiep God hem naar dit beeld.

Het was alleen door genade dat de toorn van de Heer de mens niet zo volledig verzwolg als de verraderlijke Wachters; God gaf de mens echter wel de tijd van zijn dagen om hetzelfde verdoemde lot te erven, als Hij dat wilde. In zijn verkorte leven van beloofde verlossing was de hemel niet langer een gegeven geschenk, maar een paradijs dat verkregen werd door zijn vergeving van zonde. En door elke daad, intentie of ademtucht van zijn woord zou Hij als enige meester zijn over zijn lot. Hij zou zijn eigen keuze maken: ofwel zijn eeuwigheid doorbrengen in het Koninkrijk der Hemelen, Orde en Verlossing, ofwel het Koninkrijk der Tartarus, Chaos en Verdoemenis omarmen. Als bewijs dat God vaak op onmetelijke en raadselachtige manieren handelde, scheidde Hij de mens niet volledig van de engel – misschien woog zijn vroegere toorn niet op tegen zijn onophoudelijke liefde voor zijn eigen zonen en dochters en de zonen en dochters van de mens. Hij stond hen toe elkaars gezelschap te blijven, al was het maar in gedachten en geest.

De mens bleef godstempels oprichten ter ere van deze gevallen engelen en riep regelmatig hun geesten aan voor raad, offers en hulp. En hoewel deze verbannen engelen naar de uitgestrekte onderwereld van Tartarus en Hades waren verbannen, voor altijd verbitterd jegens God en Zijn hemelse engelen, verschenen ze vaak voor de mens in de gedaante van hun vroegere, vertrouwde schoonheid, en verlichtten hem met de vele naakte waarheden van de schepping – van astrologie, vuur, metalen, wolken, betoveringen, stenen, dieren, rivieren en oceanen, en zelfs geheimen die ooit zorgvuldig door de hemel werden bewaakt.

Eén gevallen Wachter in het bijzonder, verbitterd door haar verloren schoonheid en vroegere vrijheden van losbandigheid en decadentie, doorstond echter een tijdperk van diepe duisternis en absolute afzondering; ze verborg haar lelijkheid in de verste uithoeken van Tartarus en begroef zichzelf in de meest desolate streken waar de knoestige aarde strikt groeide als bossen van zwarte en verdraaide vormen, en waar het water kookte als plassen modder en ademende slijk. Gedurende de eeuwen van haar zelfgekozen ballingschap waren zelfs de scherpzinnigste Engelen van Hades de eens zo beruchte namen van Heylel en Morgenster vergeten. In Lucifael

In de afzondering van verval werd ze bleek en haar hart werd steeds verbitterder over het verraad van de mens. En onder die woelende modderpoel van wrok zwol haar onophoudelijke somberheid aan tot een onblusbare obsessie om de essentie van de mens te verderven, zodat hij God en de hemel zou verlaten en uiteindelijk hetzelfde vervloekte lot zou delen als zij. In de duisternis van haar eeuwige gevangenschap verviel ze tot de duivel zelf, en deze verdorven en gevallen *Engel van het Licht* werd een spookachtige en vraatzuchtige *Incubuskoningin* – een sensuele en altijd rondsluipende geest die zich een weg baande door de heilige dromen van stervelingen, terwijl ze zich voedde met hun zielen.

Na de Grote Zondvloed, waarbij het vlees en de lichamelijke vormen van de Engelen zonder pardon van de aardbodem verdwenen, overleefden alleen opeenvolgende generaties van de Mens als de enige sterfelijke bewakers van de dieren, vogels en velden. De seizoenen wervelden als rusteloze vliegen – bergen en valleien rezen en daalden; en rivieren stroomden en stroomden door de eeuwen van Zijn altijd woelende wereld, tot – op een stille ochtend, terwijl Hij Zijn tuinen bewerkte, de Mens toevallig een begraven zegel in het hart van Azië vond. Hij beschouwde de zwaar gegraveerde formatie als van goddelijke oorsprong, verwijderde de korst van de Tijd en verborg het, door er een tempel bovenop te bouwen. Meer dan een half millennium lang koesterde Hij het gegraveerde artefact, aanbad het openlijk als een gouden kalf en bewaakte het in het geheim met dezelfde nerveuze aandacht als een dief zijn gestolen buit zou bewaken. Hij wijdde zijn leven eraan – tot de tol van die noodlottige dag aanbrak, waarop de mens wijs genoeg was geworden om de poort te openen, maar tegelijkertijd dwaas genoeg om zo'n executie te trotseren.

Reims, Frankrijk ~ Château de Blasi ~ april 1348

“Je bent geen jongen meer, je bent een jongeman. Hou nu op met die onzin en kijk omhoog!” Blasi nam uiteindelijk het kleine witte paardje uit de drukke vingers van de jongen en stopte het porseleinen beeldje in zijn eigen jaszak, waarna hij de jongen aanspoorde naar een hoge houten poort. "Trek hem nu open. Ze zal je er geen kwaad voor doen."

'Het zal er wel uitkomen, toch?' vroeg de jongen nerveus.

'Ze zal komen, maar alleen om haar plaats te kennen. Neem nu je verantwoordelijkheid.' Blasi tikte met zijn wandelstok tegen de billen van de jongen en spoorde hem aan om verder te gaan.

'Maar dat kan ik niet,' kreunde de jongen, terwijl hij net op tijd opzij stapte om de stok te ontwijken.

Blasi snoof. "En wat houdt je hier?"

"Het zal als een raket uit de poort vliegen, oom François! Dat weet ik zeker! Het zal zeker gebeuren!"

Blasi zuchtte. Hij zwaaide met de wandelstok voor zich uit, stak hem in de grond en hield vervolgens zijn hand in zijn kom. Hij plaatste beide handen op het vergulde handvat. Hij boog zich voorover en keek het onrustige kind in de ogen. Een zacht briesje waaide door de stal en deed Blasi's te grote overhemd wapperen.

als een rollend gordijn. Zijn wijde broek hing laag op zijn heupen en was tot aan de knie afgesneden. om de mummieachtige verbanden bloot te leggen die strak om zijn dijen gewikkeld zaten en in een spiraalvorm helemaal tot aan zijn voeten reikten. Op willekeurige plekken in de verbanden zaten karmozijnrode vlekken waar Hardnekkige zweren begonnen te etteren. Blasi kneep zijn ogen samen en sprak zijn woorden zorgvuldig uit. "Op dit precieze moment wil ik dat je me vertelt hoe je je voelt, Michael."

De jongen liet zijn blik zakken en deinsde achteruit. 'Bang,' bekende hij.

'En hoe vermoed je dat ze zich voelt?'

'Misschien boos,' opperde de jongen. 'Ze is gemeen, het gemeenste wezen ter wereld!'

'Onzin,' spuwde de kardinaal. 'Ze doet alleen maar alsof ze gemeen is. In werkelijkheid is ze opgesloten en bang. Het is de enige manier waarop ze haar angst kan uiten: door te doen alsof ze afschuwelijk is.'

De jongen keek op, zijn wenkbrauwen gefronst en een nieuwe twinkeling in zijn ogen. 'Bang? Voor mij?'

"Nou, natuurlijk is ze dat! Maar als je net zo bang voor haar blijft als zij voor jou, hoe kun je dan..."

"Verwacht je dat je haar kunt bestijgen?" De jongen draaide zich om en bestudeerde de gehavende en gehavende planken van de staldeur, zich afvragend welke stille en geduldige kracht er op ontkenning wachtte. Blasi vervolgde: "Je moet haar laten zien dat je niet bang bent. Pas dan zal ze niet bang voor jou zijn." Blasi wees met zijn wandelstok naar de jongen. "Michael, jij moet de eerste stap zetten." Neem de leiding over haar en geef haar het gevoel dat ze een deel van jou is – onafscheidelijk als een paard van zijn ruiter. Pas dan zal ze haar plaats leren kennen. Begrijp je me? Michael liet zijn schouders hangen en klaagde: "Maar wat als het op me trapt omdat het bang is?"

'Zoiets zal niet gebeuren,' gromde Blasi. 'Kom!' Hij strompelde naar de kraam.

De jongen bleef staan en protesteerde: "Maar oom François!"

'Maar niets! Kom nou!' De jongen gehoorzaamde, mikkend, terwijl Blasi preekte. 'Je zei het me toch.' Ooit wilde je rijden als de wind, nietwaar? Welnu, dit is een bijzonder ros – een paard met een sterke ziel. En je wilt erop rijden zoals je vader dat deed, ja – als een ridder? En tegen de Engelsen optrekken?"

'Maar niet op dat paard! Mama zei dat er iets mis mee is – dat het een

"Het wilde en boze oog."

Blasi draaide zich om. 'Kwaad? Michael, daar is niets mis mee. Je moeder is gewoon wat overgevoelig, zoals moeders dat nu eenmaal zijn. Kom mee.' Hij liep verder naar de achterkant van de stallen en naderde een uitgestrekte hoop los hooi op de aarden vloer. De jongen volgde hem met een aarzelende beweging. 'Bovendien is er niets zo vreselijk mis met haar dat een beetje temmen van haar karakter het niet kan verhelpen. Ze zal je goed van dienst zijn – als je haar nu ongecontroleerde angst maar onder controle krijgt. Jullie moeten eerst eens kennis met elkaar maken.' Blasi stopte voor de laatste stal en tikte met zijn wandelstok.

tegen de klink van de versleten staldeur. "Maak nu de poort open en leid haar naar buiten zoals een goede ridder een waardig paard zou leiden."

Michael sloop naar buiten, maakte de klink los en trok zich haastig terug naast zijn oom. De deur kraakte open en verbreedde zich geleidelijk, waardoor het gezicht zichtbaar werd van een enorme zwarte merrie met een hoog opgetrokken hoofd, naar buiten gekeerde oren en ogen zo wit als die van de jongen. Het beest blies en stampte terwijl het in de stal rondcirkelde. Het schraapte met een hoef door het stof en sprong naar voren. 'Nee!' Blasi blokkeerde de ontsnapping en zwaaide hoog met zijn stok. 'Stil! Rustig aan!' De merrie hinnikte en schudde onrustig met haar hoofd terwijl ze zich dieper de stal in terugtrok.

De kardinaal glimlachte, zijn strenge blik staarde in het oog van het paard, dat leek te zijn Gehypnotiseerd door de blik van de oude man. 'Ja, dat zul je,' fluisterde hij terwijl hij zijn wandelstok liet zakken. Plotseling klonk zijn stem bijna kinderlijk en griezelig tegelijk. 'Zie je? Je moet haar eerst laten weten dat jij haar meester bent.' Er verscheen een grijns op zijn gezicht. 'Ze is een uitzonderlijke vrouw – net als de wind, inderdaad.' Een ogenblik later schraapte de priester zijn keel en herpakte zich. 'Nu, Michael, ik wil dat je—' Hij wendde zijn blik van het paard af en zag Michael een flink eind van hem vandaan staan, tegen een stalpaal aanleunend, wild starend vanachter de paal. Blasi draaide zich om.

'Michael! Kom onmiddellijk terug naast me! Ze zal niet—Oef!' Blasi vloog van zijn voeten en stortte hals over kop een hooiberg in toen het paard hem voorbij raasde. Bevrijd uit haar greep, denderde het beest de stallen uit en galoppeerde het platteland in. Blasi kreunde en bleef roerloos liggen, zijn losse hemd nu over zijn hoofd gedrapeerd.

Hij hoorde alleen maar schelle lachsalvo's toen Michael nog net wist te zeggen: "Ik zei het toch, oom François! Dat doet hij altijd als je de poort opent!"

'Genoeg, Michael!' Verbluft maar ongedeed ging Blasi rechtop zitten en trok zijn shirt over zijn hoofd. Hij berispte Michael terwijl die zich oprichtte en stro uit zijn broek trok. haar. "Als je niet was weggerend, was dit misschien niet gebeurd." Hij keek om zich heen. "Waar is mijn wandelstok?"

De jongen rende giechelend naar hem toe. Hij pakte de wandelstok uit de hooiberg en Hij gaf het aan Blasi. Met een snelle beweging naar de stalpaal gaf hij een kinderlijke redenering. "Je had je achter het hout moeten verstoppen, oom François."

'Nee, Michael. Had ik je niet in de gaten gehouden en me daarom van haar afgewend—' Blasi zette zijn wandelstok naast zich en leunde voorover, kreunend terwijl hij probeerde op te staan. Hij zuchtte vervolgens en liet zich weer in het hooi zakken. 'Ga je moeder halen, zoon.'

In plaats daarvan grinnikte de jongen en dook hij naast Blasi het hooi in. 'Ik weet waarom ze altijd boos is.' Blasi trok zijn lippen samen en staarde naar het staldak. De jongen kroop als een sluipende tijger door het hooi, kwam dichterbij Blasi's oor, plofte neer en fluisterde een geheim door zijn handen. 'Omdat de duivel in haar zit!'

Blasi keek Michael met samengeknepen ogen aan. "Wat een onzin; zeg niets meer!"

De jongen kantelde zijn hoofd. "Waarom?"

"De duivel doet alleen mensen kwaad, geen dieren."

Michael rolde weg en maakte een gat in het hooi, waardoor de aarden vloer van de stabiel. Hij stak zijn gezicht in het hol en sprak, zijn woorden gedempt in de holte, terwijl hij Blasi ondervroeg. 'Als ik een dier was, zou de duivel me dan geen kwaad kunnen doen?'

"Jij bent geen dier. Jij bent een jongen. En de duivel plant bij jongens het idee in dat ze dieren zouden kunnen zijn."

Michael reikte dieper in het gat en krabde in de aarde voordat hij een handvol stof uit de holte trok. Hij gooide het over zijn schouder, klopte het stof van zijn handpalmen en rook aan zijn vingers. 'Ik weet waar de duivel is, oom François.' De jongen wees naar de holte die hij had gemaakt. 'Hij is daar beneden – op een plek die ik niet kan noemen.'

'Zeg het woord niet,' antwoordde Blasi terwijl hij dieper in het hooi wegzakte, zijn handen achter zijn hoofd schoof en zijn vingers in elkaar vouwde terwijl hij naar het plafond bleef staren.

"Ja," voegde hij eraan toe, "En hij zit daar beneden gevangen omdat God hem heeft gestraft voor zijn slechte daden. Zoals jij gestraft wordt voor je slechte gedrag, zo werd de duivel gestraft voor het verspreiden van het kwaad onder de mensen."

De jongen overwoog Blasi's nogal simpele analogie voordat hij hem een vraag stelde. "Maar oom François, als de *pestinense* kwaad is, hoe is de duivel er dan in geslaagd om het te maken? "

Gebeuren? En waarom laat God het toe?

Blasi grinnikte. 'Het heet de *pest*, Michael – de pest. En de duivel kan niet bevrijd hem uit zijn gevangenschap.'

"Hoe heeft hij dat dan voor elkaar gekregen?"

"We zullen erover praten als je ouder bent, als je genoeg weet om over zulke dingen te praten."

De jongen schuifelde naast hem. "Maar ik ben ouder, oom François! Dat kunt u me wel vertellen."

Blasi ging rechtop zitten en klopte de jongen op zijn arm. 'Voor nu, weet dat je God met heel je hart moet liefhebben. Je houdt toch wel van God, hè?'

'Ik heb God lief, en ik haat de duivel!' zei Michael. 'En ik weet dat God goede dingen doet en de duivel slechte dingen, dat God goed is en de duivel kwaad. Zie je, ik ben nu groter!'

'Ja, je *groeit inderdaad*. Goed is God en kwaad is de duivel. Doe daarom alleen maar goed.' Blasi aaide Michael over zijn hoofd en glimlachte. 'Je vader zou trots op je zijn.'

De jongen kroop op zijn knieën naar voren, plukte een lange strohalm uit de hooiberg en draaide die tussen zijn vingers. "Oom François, kunt u me leren bidden?"

De kardinaal keek hem ongelovig aan. 'U weet toch al hoe u moet bidden?'

'Nee, ik bedoel, zoals hoe je bidt – heel intens – met die andere woorden die ik niet begrijp?

Kun je me dat leren?'

Blasi lachte om Michaels naïeve verwijzing naar een Latijns gebed. "Nou, dat zou ik wel kunnen.

Wil je ridder en priester worden?"

'Als ik met die andere woorden zou bidden, dan zou God de duivel echt doden.' Blasi zag een

glinstering in de steeds groter wordende ogen van het kind terwijl hij verder sprak. 'Of misschien kun

je God vragen hem te doden, want je kent de woorden al! Zou je ervoor willen bidden dat het gebeurt?'

Blasi schudde zijn hoofd en klemde zijn kaken op elkaar. "Zo werkt bidden niet, Michael. Misschien

als je ouder bent..."

De jongen gooide het stro neer en pulkte aan zijn vingers. Blasi richtte zijn aandacht op zijn benen en depte de bloedvlekken op zijn verband. Blasi voelde dat de jongen aan zijn mouw trok.

"Oom François?"

"Ja?"

"Waarom liet God de duivel mijn vader, oom Jacques en alle anderen vermoorden?"

'Dat was een veldslag, Michael, mannen die mannen doodden. Maar ik kan je een geheim vertellen, als je het wilt horen,' bood hij aan.

"Vertel het me! Wat is het?"

Blasi legde zijn hand op de schouder van de jongen. 'Ik heb gebeden voor je vader en oom Jacques – en ik heb die *andere* woorden gebruikt. En weet je wat God me vertelde?'

"Wat?"

"Hij vertelde me dat ze nu in de hemel zijn. Je vader kijkt nu met een glimlach op je neer en wacht tot je bij hem voegt wanneer jouw kostbare tijd aanbreekt."

'Bedoel je, als ik doodga?'

Blasi zuchtte. "Ja, dan."

Michael zuchtte en deinsde achteruit. 'Maar ik wil niet dood. Ze stoppen je in de grond tussen de insecten en dan vallen je botten eraf. Ik heb ooit een vogel opgegraven die ik had begraven, en alles wat overbleef waren de botten, geen veren of vlees.'

De kardinaal schudde zijn hoofd. "Maar onze zielen zullen niet in de grond liggen, Michael. Ons lichaam wel. Sterven – onze zielen gaan verder naar de hemel. Zoals je ziet, sterven we nooit echt. Het lijkt alleen maar zo omdat we zowel vlees als een onsterfelijke ziel hebben, en vaak kunnen we niet voorbij het vlees kijken, dat een sterke greep op ons heeft.

'Maar oom François, hoe weten we dat onze ziel echt is als we hem niet kunnen zien?'

"We hoeven het niet te zien, Michael. God heeft het ons al verteld. Hij houdt van ons en wil dat we het zien." wees bij Hem."

De jongen zweeg even, alsof hij nadacht. 'Zult u mij de andere woorden leren, zodat ik met God kan spreken?'

"Je spreekt tot God elke keer dat je bidt. Je hebt de andere woorden niet nodig."

De jongen schudde zijn hoofd en antwoordde vastberaden: "Maar ik doe het wel, zodat Hij tot mij zal spreken zoals Hij tot jou spreekt! Hij spreekt nooit tot mij, maar dan val ik ook altijd in slaap."

Blasi grinnikte en tikte de jongen op zijn borst. 'Hij spreekt tot je in je hart. Je moet naar Hem luisteren vanuit je innerlijk.'

Michael hield zijn hand tegen zijn borst om zijn hartslag te voelen. Hij keek toen omhoog en inspecteerde het dak van de stal. Ten slotte liet hij zijn hand zakken, wierp een blik op het gat in de hooiberg en draaide zich weer naar Blasi om. 'Oom François, kan de duivel ons kwaad doen als we in de hemel zijn?'

Blasi schaterde van het lachen. "Natuurlijk niet!"

'Dan wil ik naar de hemel gaan en mijn vader en oom Jacques weerzien. Mag dat?'

Blasi aaide de jongen over zijn hoofd en glimlachte. "Wil je naar de hemel?"

De jongen glimlachte en sprong op met een handvol hooi in zijn handen, zijn armen gestrekt.

"Ik word een engel en ik krijg vleugels om heel, heel snel te vliegen, zodat de duivel me niet kan vangen!" Hij rende weg van de hooiberg en draaide rondjes om de stalpaal, alsof hij vloog. terwijl hij stro achter zich strooide. "Zo, oom François! Zie je hoe snel ik ben?"

Hij rende rondjes en raakte duizelig. Na een paar ogenblikken wankelde Michael en viel op de grond. Met een dronken blik en een grijns vroeg hij: "Ik vloog hard, hè? Als de wind?"

'Inderdaad, Michael,' verzekerde Blasi hem. 'Zo snel als de wind, en zelfs nog sneller. Ga nu je moeder voor me halen.'

In plaats daarvan liet de jongen zijn aandacht zakken naar de stalvloer en harkte stof tot een hoopje. Hij staarde naar de hoop vuil en zijn glimlach verdween. Hij stond toen onhandig op en vroeg Blasi: "Zal God de Engelsen naar de hemel laten gaan?" Blasi zocht in het vuil naar de juiste woorden en Michael vervolgde: "Want als de Engelsen daarheen gaan, dan ga ik ook." "Ze eruit gooien – ze hebben mijn vader en oom Jacques vermoord, dus ze horen niet bij ons te zijn." Hij schopte de hoop stof over de stalvloer. Blasi herkende in de woorden van de jongen dezelfde onwrikbare woede die hij vaak in zijn eigen gekwelde hart hoorde. De jongen stampte op de grond waar de hoop stof had gelegen. "En toen de duivel ik zal ze vertrappen als een insect, tot hun botten eraf vallen!"

'Michael! Genoeg!' siste Blasi. 'God zal die woorden niet horen!' Het kind keek Blasi aan alsof hij plotseling wilde weten waar hij was. Blasi zag dat Michaels ogen tranen en De kardinaal liet zijn kin zakken met een zucht terwijl hij nadacht over de kwaadaardige haat in zijn eigen hart. Blasi riep het kind. "Kom." De jongen dook in Blasi's armen. Ze omhelsden elkaar zwijgend en deelden een stille, aanhoudende pijn die geen woord, gebed of belofte zou adequaat kunnen uitdrukken of verlichten.

Ten slotte sprak Blasi, in een poging de jongen te troosten. "Je hebt je moeder en mij nog. En jij zult de naam Blasi voortzetten en je moeder troost bieden met vele kinderen die net zo geweldig zijn als jij. En ja, ik zal je de andere woorden leren, als je ze zo graag wilt leren."

'Ik hou van je, oom François,' mompelde Michael, zijn stem gedempt in Blasi's nek.

'Zoals ik jou ook doe,' antwoordde Blasi, terwijl ze Michaels hoofd streelde. 'Jij bent de zoon die ik nooit zal verliezen.'

"Heb." Hij zuchtte, duwde de jongen zachtjes van zich af en schoof een klein porseleinen paardje in zijn hand. "Nu, wees een brave jongen en haal je moeder voor me. Het is al laat." De jongen snoof, richtte zich op en glimlachte. "Ja, oom François." Toen veegde Michael zijn neus af aan zijn mouw en rende de stal uit. Blasi viel achterover in het hooi en kreunde terwijl hij over zijn gezicht wreef.

De kardinaal tuurde naar de ingang van de stallen en luisterde naar het geschuiffel van licht en haastig naderende voetstappen. Hij ging rechtop zitten toen een tengere vrouw van middelbare leeftijd de omheining binnenstormde – *Alsae de Blasi*, weduwe van *Renée de Blasi*.

'François!' riep ze, terwijl ze de stallen doorzocht en haar handen aan haar schort afveegde.

'Hier,' mompelde Blasi, terwijl hij zwaaide.

Ze snelde naar voren. "Barmhartige God, wat hoort hier? Ben je gewond?"

'Alleen gevallen,' zei Blasi, terwijl hij zijn hand uitstak. 'En als u mij de waardigheid wilt gunnen.'
van staan—"

Ze trok hem overeind en klaagde: "Zie je wat er gebeurd is! Je kunt niet zomaar rondlopen. Let op je verband! Het is vies en de wonden bloeden nu weer – zelfs meer dan eerst." Blasi glimlachte alleen maar en leunde op zijn wandelstok. Hij vond *Alsae* aantrekkelijk, maar vooral mooi als ze boos was.

'Je zou hier moeten zitten! Waarom ben je hier?' vroeg *Alsae* hem. 'En Michael was hier ook?'

Blasi antwoordde met een knikje in de richting van de openstaande staldeur. "Ze is ontsnapt – alweer."

Alsae keek naar de lege stal met de deur op een kier en schudde vol afschuw haar hoofd. 'Het zou beter voor ons zijn als ze voorgoed verdwenen was. Ik heb begrepen dat ze je uiteindelijk heeft vertrappt. Zeg me eens eerlijk, waarom houd je haar hier? Als je zegt dat het voor Michael is, pik ik het niet!' Ze wees met haar vinger naar de stal. 'Ik wil Michael niet in de buurt van dat *ding hebben!* Het is uniek.'

'In werkelijkheid is het veel beter,' verdedigde Blasi het paard.

'O?' Ze kantelde haar hoofd. 'Waarom wilde de smid dan zo graag het ene paard voor het andere ruilen? Hij handelt al zijn hele leven in paarden, kan ik je vertellen. Waarom zou een man die deze dieren zo goed kent, die zo ervaren is in zijn vak, zo graag zijn paard willen ruilen?'

Blasi zuchtte. "Zoals ik je al vertelde, Alsae, was er iets mis met zijn heup – hij was zelfs niet geschikt om een kar over een langere afstand te trekken. Misschien had de smid een andere potentiële koper voor het andere paard, iemand die er flink voor wilde betalen – je kunt eindeloos speculeren ."

Alsae liet een sarcastische lach horen. "Speculeren?" Opnieuw grinnikte ze, voordat ze haar kalmte hervond, haar handen in haar zij zette en zich omdraaide om de zonsondergang te bekijken. 'Trouwens, ik moet u laten weten dat ik vandaag, toen ik terugkwam van de bakker, het voorrecht had om te spreken met een nogal vooraanstaande geestelijke uit Avignon. Hij gedroeg zich keurig – zelfs vriendelijk – en was goed op de hoogte van de gebeurtenissen in het pauselijk paleis.' Blasi verstijfde op zijn wandelstok. Hij klemde zijn kaken op elkaar en keek rond in de stallen.

'Hij kent je zelfs al,' voegde ze eraan toe.

Voordat ze zich helemaal omdraaide, greep Blasi haar arm vast. 'Wie is die geestelijke en wat heb je hem verteld?'

'Je doet me pijn! Laat je hand los!' Alsae trok haar arm van hem weg en trok haar blouse recht.

'Vergeef me,' antwoordde Blasi. 'Ik wilde alleen maar—'

Alsae snoof en draaide zich van hem af. Ze sloeg haar armen over elkaar en keek naar de beginnende schemering, die vandaag een ongewoon heldere gloed over het land wierp, alsof de hemel nu bewoog met een snel naderende dageraad. 'We hebben maar een paar woorden gewisseld,' zei ze. "Dat gaf ze toe," zei ze, waarna ze zich omdraaide en hem van top tot teen bekeek. Haar blik bleef rusten op zijn verbonden benen. "Ik heb hem echter wel gevraagd naar de brand in de paleiskeuken, en hij kon zich geen moment herinneren zoals u dat beschreef." Ze keek hem indringend in de ogen.

Blasi tuitte zijn lippen en rolde met zijn ogen. 'En als ik je zou vertellen dat ik me niet kan herinneren dat ik verbrand ben, zou dat mijn verwondingen dan doen verdwijnen? Echt waar, Alsae, de twijfel of het gebrek aan bevestiging van de ene man betekent niet dat de andere man schuldig is.'

'U bent de kardinaal,' zei Alsae koeltjes. 'U zou toch beter moeten weten wat dergelijke implicaties in Gods ogen zijn, nietwaar?'

Blasi wierp haar een strenge blik toe. 'Inderdaad, dat zou ik moeten doen. En ik heb je gezegd dat ik niet wil dat je over mijn verblijfplaats praat totdat ik hersteld ben.'

Alsae glimlachte en haalde zijn schouders op. "En nee, zoals je vroeg."

'Schitterend,' zei Blasi droogjes. 'Zullen we hier vertrekken?' Hij strompelde naar de De stalingang was al bijna open, maar Alsae hield hem na slechts een paar stappen bij de arm tegen.

"François, er is iets dat ik absoluut zeker moet weten."

"Wat is het?"

"Als man Gods – ja, een kardinaal zelfs – en als enige nog levende oom van mijn zoon, mag ik verwachten dat u mij de waarheid vertelt."

Blasi zuchtte, leunde tegen zijn wandelstok en bekeek de versleten plekken in haar schoenen.

voordat hij haar ogen aankeek. "Wat is er?"

'Waar zei je ook alweer dat je dat andere paard vandaan had?' vroeg ze, haar stem uitdagender klinkend.

'Ik zei het je al – vanuit de paleisstallen. Moeten we ons gedurende ons hele leven op aarde over dezelfde vraag blijven buigen?'

Alsaë perste haar lippen op elkaar en knikte vastberaden. "Dat moeten we." Ze keek even weg voordat ze haar handen ineen sloeg. Ze zette haar handen neer, trok haar schouders recht en keek hem recht in de ogen. Ze forceerde een glimlach. 'Ik heb een paar dagen geleden met de smid gesproken en hij lachte me uit. Hij zei dat er niets mis was met de heup van het paard, en hij vertelde me ook: "Het was geen gewoon paard."

want het had onmiskenbare kenmerken – die van de Koninklijke Garde van Zijne Majesteit. Ik vraag je nu, François: hoe kan dat nou?"

'Koninklijke Garde?' vroeg Blasi ongelovig. 'Ik heb het paard uit de pauselijke stallen gehaald.'

'Het was eigendom van de Heilige Stoel.' Hun blikken kruisten elkaar en een intense oogopslag ontstond tussen Blasi en Alsaë, alsof ze elkaar probeerden te doorgronden. Alsaë was de eerste die zijn blik afwendde.

'Ik vermoedde dat de smid zich misschien vergist had,' zei ze. 'Maar hij vertelde me hoe hij het paard opdracht gaf om ter plekke terug te trekken, aan te vallen en te flankeren, en om op zijn zij te vallen en stil te blijven liggen alsof het dood was. Hoe kan een paard anders zulke bevelen opvolgen als het niet getraind is voor de strijd? En waarom zou een paard van de Heilige Stoel zo goed getraind zijn?'

Blasi haalde zijn schouders op. "Het is mogelijk dat dit exemplaar oorspronkelijk uit een gevechtsstal kwam voordat het in handen van de bisschopszetel viel. We zouden de zaak eindeloos kunnen blijven overwegen zonder tot een oplossing te komen." 'Misschien,' antwoordde Alsaë, die er nog lang niet van overtuigd was.

Toen ze de stallen verlieten, keek Alsaë de verre bosrand in. 'Goed. We zoeken je paard bij het eerste licht. Het zal niet ver weg zijn.' Ze pakte Blasi's vrije arm vast en hielp hem naar het huis.

'Het is een goed paard,' merkte Blasi op. 'Geef haar de tijd om bij te komen.'

'Heeft u uw eetlust teruggekregen?' vroeg Alsaë, die het onderwerp nu blijkbaar beu was.

'Ik heb vreselijke honger,' gaf Blasi toe.

'Dat is wat ik graag hoor. Uw schaal zal vol zijn en uw beker zal overlopen, en er is zelfs vers brood. U kunt na het eten gerust uitrusten. We moeten uw verbanden vervangen en u weer tot een eervolle kardinaal maken.' Ze klopte hem op de hand en grinnikte. 'Misschien wordt u wel de paus zelf. En hoe moet Michaël u dan aanspreken?' vroeg ze, grinnikend. 'Als: Zijne Oom Heiligheid?' Blasi glimlachte zwakjes en schudde zijn hoofd.

Ze liepen langzaam richting het kasteel en hoorden in de daaropvolgende stilte het onophoudelijke gehuil van een hond in de verte. Achter hen rolde de schemering over het landschap, en door

Door de dunne, uitgestrekte wolken waren alleen de helderste sterren zichtbaar. De rest werd weggevaagd door een grijze waas die de hemel doorkruiste. Het gehuil ging door, de spookachtige roep en het onheilspellende geklaag, die suggereerden dat er iets ernstig mis was, dat er misschien iets groots en verschrikkelijks aan de horizon opdoemde dat gestaag voortbewoog als vleugels in de wind.

~*~

Zelfs toen Blasi zich terugtrok in de stad Reims, leek de afgelegen abdij van Gardiens een verlaten slagveld van raadselachtige slachtingen, het landschap bezaaid met de uiteengereten en vermengde overblijfselen van soldaten, monniken, schildknapen en paarden. Sinds die gruwelijke avond, toen Blasi erin slaagde de tweede poortsteen te openen, lagen honderden mannen verscheurd en verstrooid, hun gebroken lichaamsdelen neergedaald op de plekken waar de vliegende beelden van de abdijskerk ze voor het laatst hadden losgelaten. De verspreide overblijfselen lagen er zo blootgesteld aan de elementen, had de wind allang zijn stank verloren en floot hij alleen nog maar door gebleekte botten, gescheurde kleren en plukjes weerbarstig haar. De heuvel van de abdij was nu een omgekeerd kerkhof, een afschuwelijke belediging voor de hele mensheid.

De modderhopen van kapitein Bourne waren allang weggespoeld uit de scheuren aan de buitenkant van de kathedraal, waardoor er voldoende ventilatie was ontstaan voor de bijtende gruwel die hij had proberen in te dammen. Binnen in de kerk, onder het altaar, klonken de kreten en het gehuil van de wervelende kolom onverminderd door, ondanks een zes ton zware sluitsteen die een dodelijke wolk uitademde. De mist was een terugkerende nachtelijke nevel, die zich gedroeg als een voorspelbare en etherische nachtelijke nevel. Het leek meer op een organisme dan op een verdwijnende avondnevel. Bij schemering sloop het vanuit de kathedraal naar buiten en ontvouwde zich over de heuvel als een rollend tapijt van duisternis, zo intens zwart dat het alle glans en glinstering van licht van elk oppervlak van water en steen verzwolg. De mist hing als een gloeiend heet tapijt boven de grond tot het ochtendgloren, waarna het steevast een verschroeide aarde achterliet. Steeds weer trok het dodelijke gordijn zich terug op de heuvel van de abdij, en trok zich terug in de kathedraal om te wachten op de volgende glimp van de schemering. De mist was nauwelijks herkenbaar als iets anders dan het invallen van de nacht, maar als een hardnekkige plaag verspreidde ze zich met elke voorbijgaande avond over een groter gebied en verstikte ze gestaag het Franse platteland. In haar kielzog werden onkruid en struiken bruin en vielen hele bomen kaal, vijvers en beken raakten vervuild en alles wat leefde – van mens tot hond – Van ratten tot vlooiën – het gaf zijn buik over aan de onophoudelijke aanwezigheid. Al met al leek de brandende damp te dienen als een duivelse verdedigingslinie, die een steeds groter wordende gracht vormde. sterven om de geopende poortsteen te beschermen.

Maar er wachtte meer dan alleen een mistbank op elke verdwaalde reiziger. Toen de abdij

De westelijke horizon verstikte de laatste zonnestralen en de bijtende krul van de kathedraal rolde over de bosbodem. De bovenste regionen van het kathedraaldak kwamen tot leven met een crescendo van chaos dat als een kakofonie van kraaien de hemel in barstte. Een wervelende kolom van granieten beelden spiraalde naar de sterren, en deze luchtgruwel verzamelde zich in vele zwerfende kuddes die het platteland afstroopten als roedels gevleugelde demonen op. Ze gingen op jacht en verslonden elk levend wezen dat ze tegenkwamen. Net als de dodelijke mist verspreidden ze zich elke avond over nieuw gebied, vlogen steeds dichter langs bewoonde dorpen en vormden een groeiende bedreiging voor de nabijgelegen steden *Murat*, *Vic-sur-Cere* en *Saint-Flour*.

Deze wezens in de lucht waren niet echt Grottesken, want het vlees van de Grotteske waar ze op leken, was al lang geleden gestorven door blootstelling aan zonlicht. De beelden waren slechts granieten vormen van hun levende evenbeeld, nu bewoond door Oer-Damonen: geesten die ontsnapt waren uit de geopende Poortsteen – etherische en onstoffelijke Damonen die in niets leken op de ware aard van de Eljo. De rotsachtige vormen waren niets meer dan bezeten stenen en de belichaming van Damonen die in de eerste dagen van de schepping naar de Hel waren verbannen. De Eljo die ooit die lichamen bezaten, waren allang door de zon versteend. En nu bezitten alleen Damonen ze, die zich als één geheel bewegen onder de maan terwijl ze terreur zaaien in een steeds groter wordend gebied van schaduwwijke landen.

Hoewel steeds meer dorpelingen hoorden van de kruipende, bijtende mist en de beruchte vliegende beelden, en middelen hadden om aan deze groeiende monsters te ontkomen, ontkwamen maar weinigen aan de almachtige en dodelijkste plannen van de hel. De Grote Pest was als een draak die oprees uit de Zwarte Zee, met drie uitpuilende koppen die drie namen droegen: *Bubonia*, *Pneumonia* en *Septicemia*. Het driekoppige monster reed op een zwarte rat en werd door de Fransen de Zwarte Dood genoemd, en de hel volgde mee. Het was inderdaad een duivels brouwsel. Terwijl 66 procent van Azië gebukt ging onder de walgelijke stank van de dood, was Lucifaels honger naar de ziel van de mens nog maar half gestild. Ze wilde hem helemaal bij zich hebben, voor altijd gevangen. Zo stormde de Zwarte Dood in 1347, in de laatste dagen van oktober en onder een grote oogstmaan, via de touwen van de Santa Godeberta en de touwen van het schip naar heel Europa. Binnen enkele dagen verstikte Lucifaels dodelijke brouwsel de bruisende havenstad Messina en waaide het landinwaarts als een giftige zeebries.

Nadat de pest de stad Messina had overspoeld, trok ze tachtig kilometer zuidwaarts naar de stad Catania. De inwoners ontdekten onmiddellijk dat er een epidemie gaande was en sloten hun stad af; maar net zo snel als de pest zich verspreidde, kwam deze tegenmaatregel te laat. Catania barstte open als een rijpe blaas en bracht talloze manden vol zwarte appels voort onder koortsige oksels. En terwijl de stad Catania bezweek aan de zich verspreidende ziekte.

Door de pest werd ook de stad Venetië bleek, met zeshonderd lijken per dag. Doordat Venetiaanse artsen zich blootstelden aan de steeds zieker wordende bevolking, kregen acht op de tien van hen giftige appels en stierven eveneens. Een boosaardige heks was Lucifael – al met al stierf tweederde van Venetië en hun lijken verrotte in de zon.

Builen, longontsteking en bloedvergiftiging heersten terwijl Lucifael haar Zwarte Appel-oogst voortzette . Ze stak haar drietandige hooivork uit en duwde haar drie plagen verder naar het noorden om de zuid-centrale kustlijnen van Europa te teisteren. De nabijgelegen eilanden Sardinië en Corsica stortte in door haar verderfelijke genialiteit, en van de twaalf koopvaardijschepen die Messina binnenvoeren en vervolgens de haven moesten verlaten, meerde een derde uiteindelijk aan in de haven van Genua. Net als in Messina ontdekten de havenbeambten van Genua plotseling dat de schepen de pest met zich meedroegen en hielden ze de vaartuigen op afstand met brandende pijlen voordat ze hen de haven uit stuurden. De zieke bemanning gaf gehoor aan het bevel en zette koers naar de zeehavens van Marseille en Barcelona, maar niet voordat ze nog meer van hun zieke ratten via de trossen in de kade van Genua hadden geloozd. Binnen enkele dagen was de hele stad een stinkend graf.

Toen een deel van de ontbonden vloot de haven van Marseille bereikte, stonden de autoriteiten toe dat de besmette schepen bleven, op voorwaarde dat alle schepen en lading in beslag werden genomen. Besmette zeelieden en ratten verspreidden zich door de stad, en in minder dan een maand tijd werd de stad overspoeld door *de ziekte van Diabolus* . Voor de slachtoffers die in de krappe ruimtes van gevangenen en kloosters leefden, veranderden de ommuurde gebouwen in afgesloten broeinesten van verrotting, terwijl het dodental binnenin opliep tot acht op de tien – in sommige gevallen zelfs tot volledige uitroeiing. De eens zo bruisende havenstad Marseille verstomde. Vijftienduizend mannen, vrouwen en kinderen veranderden in as en stof.

Begin 1348 slopen de laatste gehavende overblijfselen van de Zwarte Dood-vloot de haven van Barcelona binnen. Net als in Marseille namen de havenautoriteiten de schepen in beslag en lieten de besmette bemanning hun stad binnen. Zonder uitzondering werd elke kerk in de stad het slachtoffer van de aanhoudende plaag. Stromen paardenkarren met hun overvolle ladingen lijken. Zoals de meeste stadsambtenaren Ze waren al volledig in beslag genomen door hun eigen zwarte appels, de maatschappelijke orde had zich overgegeven aan oerchaos. In een opmerkelijk geval verzamelden honderden inwoners van Barcelona, ervan overtuigd dat de wereld op sterven na dood was, zich op de begraafplaatsen. Daar vermaakten ze zich met macabere feesten en dronken orgieën ter ere van de Dag van de Doden. Als één man zondigden ze, stierven en verrotte boven de graven van hun gelukkiger familieleden die de afschuwelijke pandemie hadden overleefd door te sterven voordat deze toesloeg. Omdat er geen ruimte meer was op de begraafplaatsen , er geen priesters meer waren om extra heilige grond voor begrafenissen te wijden, en er bovendien maar weinig mannen bereid waren de besmette doden te begraven, begonnen degenen die de lijken verzamelden hun wagens naar de oceaan te rollen en lieten hun overvolle ladingen achter tussen de talloze lichamen d

Het was al tegen de kustlijn aangespoeld. Met elk uur dat voorbijging, werden er meer menselijke resten in zee gedumpt; en de avondbriesjes vanuit het binnenland van de stad werden zo vreselijk vies dat zelfs een vluchtige snuif van de nachtlucht steevast acute misselijkheid veroorzaakte bij iedereen die nog niet ziek was geworden door andere blootstelling. In alle richtingen, de lucht, het land, de zee lag bedekt met een onmetelijk ranzige laag van verval.

De pest trok vanuit de Italiaanse havensteden landinwaarts en richtte grote verwoestingen aan in de grote steden Pisa, Rome en Napels. Veel inwoners geloofden dat een onheilspellende Bijbelse profetie de oorzaak was – dat God boos op hen was. De meer geleerden speculeerden dat een hevige aardbeving de boosdoener was van de huidige pandemie, aangezien die aardbeving slechts een jaar eerder had plaatsgevonden en een onvergetelijke schokgolf was geweest die zich uitstrekte over het gehele Italiaanse schiereiland, van Venetië tot Napels. In de nasleep ervan, zo geloofden ze, waren giftige dampen uit de aarde ontsnapt en over het land gedreven, om vervolgens in de huid te worden opgenomen. Als gevolg hiervan vermeden veel stadsbewoners zware arbeid die transpiratie of openingen van poriën en huid veroorzaakte, terwijl anderen zich met urine bedekten in een poging de vermeende dodelijke dampen buiten te houden. De meesten die de steden en dorpen niet ontvluchtten, bleven thuis en vermeden contact met de honderden lijken die de straten vulden. En degenen die het waagden naar buiten te gaan, deden dat met hun hoofd volledig ingepakt, waarbij slechts een dunne spleet stof rond hun ogen vrijbleef. Ze hielden hun gezicht verborgen achter boeketten van bloemen en kruiden om de dampen van rottend vlees en in een vergeefse poging om de alomtegenwoordige besmetting af te weren die nu over de hele regio hing.

Terwijl mensen massaal de besmette kuststeden ontvluchtten en de migratie naar het binnenland op gang kwam, verspreidde de pest zich steeds verder Europa in. Toen het monster Milaan bereikte, handelden de inwoners halsoverkop om de besmette personen te identificeren. Ze begroeven complete gezinnen in hun huizen en staken die vervolgens in brand. Hoewel de stadsbestuurders de stad onmiddellijk afsloten, bezweek ook Milaan eraan.

In Florence zagen de stadsbestuurders weinig andere mogelijkheden dan een verordening in te voeren die een einde maakte aan het monotone geluid van de kerkklokken. Ze stelden strikte limieten aan het aantal rouwenden en stonden slechts twee bezoekers per begrafenis toe, zodat de vele teams van gravers op de begraafplaatsen voldoende bewegingsruimte hadden. Toen de infectie zich verspreidde en de begraafplaatsen overspoeld werden met doden, ging de stad over op het begraven in grafkuilen. Grafdelvers stapelden drie of meer lichamen tussen verspreide lagen aarde.

Misschien waren de gravers wel de beste tijdwaarnemers, die hun schema's bijhielden aan de hand van het aantal lichamen dat ze begroeven. Terwijl verschillende arbeiders de lijken in de greppels bedekten, deden anderen dat.

De steeds langer wordende uiteinden van de greppels werden uitgegraven. Wekenlang ging de stoet van de Dood onverminderd door, als een klok die onwrikbaar functioneert. Elk uur arriveerden karren met tien tot twintig lijken bij de grafkuilen. Uiteindelijk veranderden de drukst bereden wegen van Florence in schijnbaar onbegaanbare sporen van opgedroogde modder die nergens anders heen leidden dan naar de *Grachten des Doods*.

Kort daarna bezweek Marseille, net als Arles, en vervolgens Avignon, de zetel van het pauselijk paleis en het hoofdkwartier van de Heilige Stoel. Avignon, met zijn dichtbevolkte gebied van achtenveertigduizend inwoners binnen de stadsmuren, viel sneller dan welke andere stad ook. Doomsdaypredikers vulden de straten en schreeuwden dat iedereen zich moest bekeren. In hun perverse omarming van een schijnbaar onontkoombaar kwaad claimden velen van hen religieuze posities op straathoeken, die hun persoonlijke preekstoelen werden om hun verhalen en profetieën over het einde van de mensheid te delen. Ze riepen de ineengedoken massa op en verzamelden de zieken om hun donderende preken aan te horen, waardoor hun profetieën zichzelf vervulden – de luidsten onder hen kregen zwarte appels en zwegen.

Binnen een paar maanden tijd, met een tempo van vierhonderd doden per dag, verloor Avignon de helft van zijn bevolking aan de modder. Net als de doomsday-predikers die vanaf straathoeken schreeuwden, waren de meeste inwoners van de stad ervan overtuigd dat Gods toorn over hen was neergedaald – dat de Grote Pest een goddelijke straf was voor hun Babylonische levensstijl, voor hun losbandigheid en zonde. Ze baden, beloofden en smeekten, Toch bleef het dodental stijgen. Een wanhopige paus Clemens wierp zijn gezegende olie over de hele Rhône en wijdde deze tot heilige grond. Met een enorme rivier die nu dienst deed als een geschikte en gewijde begraafplaats, brachten de grafdelvers van Avignon de pestslachtoffers naar het midden van de Saint-Benezetbrug en gooiden ze overboord.

Lucifaels goddeloze brouwsel trof ook het hart van de Heilige Stoel, en negen kardinalen en de helft van de priesters van Avignon vonden de dood. Toch slaagde de pest er niet in het leven van hun aangestelde Heilige Vader op aarde te eisen, aangezien paus Clemens in het geheim het pauselijk paleis ontvluchtte, beschermd door zijn in het geheim aangestelde gevolg van lijfwachten en artsen. De stervende hoogwaardigen en zieke edelen die zich aan het paleis vastklampten, bleven achter. De mannen die de poorten van de stad hadden gepasseerd en om Clements pauselijke absolutie en de laatste sacramenten hadden gesmeekt, hadden geen idee dat hij de stad enkele dagen eerder had verlaten. En toen ze ontdekten dat hij was ontsnapt, werd hun verteld dat hij naar de noordelijke stad Valence was verhuisd, maar in werkelijkheid was Clemens. Hij zonderde zich af in het afgelegen alpendorp Grenoble, waar hij zich vestigde tussen twee altijd brandende haarden en in een kring van vooraanstaande artsen onder leiding van Guy de Chauliac. Naast zijn vermogen om geheimen binnen het pausdom te bewaren, was hij een bekwame arts.

Een arts en persoonlijke favoriet van Clemens – een meesterlijke Franse arts die Clemens en verschillende van zijn kardinalen regelmatig behandelde. Nadat in zijn directe behoeften was voorzien, bestuurdde Clemens de Heilige Stoel op afstand via schriftelijke correspondentie met kardinaal Firmus, die in het pauselijk paleis bleef om de bevelen van de paus uit te voeren .

De lente brak in 1348 ongewoon vroeg aan, wat een zinderende zomer en een golf van sterfgevallen met zich meebracht. Parijs bezweek snel aan de Zwarte Dood, die meer dan achthonderd lijken per dag eiste en de lucht in een straal van bijna zestien kilometer vulde met een aanhoudende stank. Net als paus Clemens dook koning Filips onder en vertrouwde hij slechts enkele van zijn naaste medewerkers zijn ware verblijfplaats toe. Kapitein Bourne, destijds commandant van de nieuwe gelederen van de Koninklijke Garde, was er een van. Zoals Guy de Chauliac hoog aanzien genoot binnen het pauselijk paleis en de pauselijke gelederen, zo genoot Bourne ook vertrouwen binnen de paleismuren van koning Filips' monarchie.

Na de neergang van Parijs stortten ook de grote Franse steden Lyon, Bordeaux, Orléans en Reims in, en daarmee brokkelden zowel hun koningschap als hun leiderschap af. Vazallen van de koning en hele generaties edelen lagen in hopen in massagraven, en hun arme dienaren werden langs de wegen achtergelaten om te rotten. Geen steeg of rivier was vrij van lijken, en allerlei onbemande vaartuigen dreven doelloos door de waterwegen. Vooral na zware regenval dreven honderden opgezwollen lichamen de rivieren en beken af, lijken zo dicht op elkaar gepakt dat ze drijvende eilanden van vlees vormden. Als aureolen des doods omringden witte schuimringen de zwartgeblakerde hopen, en bovenop veel van deze lijkenvloten voeren witte, langpotige vogels, die met hun snavels naar het overvloedige voedsel haptten. insecten die de ranzige vlootjes leverden. De dood gebruikte vele methoden voor zijn gestage verspreiding.

Vlakbij de stad Bordeaux stonden de dicht opeenstaande pijlers van de veelgebruikte Duguate- brug als een lijknetaf, dat de doorweekte resten van mensen, schapen, ossen en paarden tegen de fundering verzamelde. De ogen van de reizigers die de brug waagden, waren neergeslagen, verschroeid door de dampen van het kokende schuim beneden. De meeste dieren die de brug naderden, verzetten zich tegen de rivieroversteek, uit angst voor de kracht van de opwelling, en veel van de dieren bereikten de overkant niet voordat ze over de stroomopwaartse kant van de muur sprongen, verstrikt raakten in de gistende massa beneden en brandstof werden voor het schuim. Wegen en rivieren, dorpen en steden, koningen en koninkrijken – de aarde stierf. Van de rottende, opstijgende dampen stonken zelfs de hoogste hemelen.

En Lucifael giechelde de hele tijd om alles wat ze had aangericht.

[Einde van hoofdstuk 11]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~